

гава, когато не ще бжда вече, и когато се върна отново при тебе, пръстъ отъ пръстътъ на тая земя, за която не ми стигатъ думи на обичъ и преклонение! Огрѣна отъ вжтрешенъ пламъкъ, азъ нѣмамъ друга сждба, освенъ твоята, нѣмамъ другъ смисълъ, освенъ щастието, съ което ти ме благослови: — твоето прекрасно и безсмъртно слово!

Небето бавно посивѣва, лунниятъ сърпъ прибира лжчитѣ си, и става съвсемъ самотенъ. Предутренъ вѣтрецъ прошумѣва — леденъ и ободряващъ. Изъ дрезгавината изплува неясно, после изведнажъ израства, единъ страхотенъ първиченъ пейзажъ: долове, потънали въ мракъ, синьо-куршумени скатове, гигантски гърбове и хребети, на една планина, току-що родена.

Всѣко разсъмване въ височинитѣ е една нова мистерия.

Нарамваме отново раницитѣ. Утре ни чака друго поклонение — по стжпкитѣ на Дякона: Карлово — Кърнаре — Троянъ. Роса мокри обувкитѣ ни. Долу въ падината, пуши огънь, дървари сж нощували на заветъ тамъ.